

Consell Tributari

Expedient: 53/6

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 de novembre de 2006, coneixent del recurs presentat per M F E en R, SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte i ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. J O R R, en nom de M F E en R, SA, interposa un recurs, en data 14 de juliol de 2004, contra tres resolucions del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de data 4 de juny de 2004, en les quals es fixen en 4,56, 21,55, 180,30 i 264,44 € les despeses derivades de la formalització i manteniment dels avals bancaris presentats amb núm. de dipòsit ....., ..., ... i ....., d'importos 1.195,43, 1.181,84, 1.249,50 i 892,50 € respectivament, com a conseqüència de les peticions formulades en escrits presentats l'11 de novembre de 2003 d'acord amb les sentències de la Sala del Contenciós del TSJ de Catalunya de 21 de novembre de 1997, 19 de maig de 1999 i 19 de gener de 2000, notificades respectivament el 18 de desembre de 1997, 29 de juny de 1999 i 25 de febrer de 2000, que anul·laren les liquidacions practicades per l'impost sobre activitats econòmiques amb núm. de rebut EE-1992-2-00-..... i EE-1994-1-00-....., i la taxa per utilització de voreres amb núm. de rebut GL-1995-1-00-..... i GL-1995-1-00-.....

2.- La societat recurrent manifesta la seva disconformitat amb l'import de les quantitats que s'han de retornar, que l'Administració ha calculat en aplicació de l'art. 12 de la Llei 1/1998 en concordança amb l'art. 1.4 del Reial decret 136/2000, com si es tractés de liquidacions declarades parcialment improcedents, quan en realitat els pronunciaments de les sentències declaren les liquidacions nul·les i sense efecte per no ser conformes a dret, i això implica la pràctica de noves liquidacions que no tenen res a veure amb les anteriors, y la devolució dels importos totals a què ascendiren les despeses de formalització i manteniment dels avals, això és, 50,21, 234,37, 450,76 i 661,11 €

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La recurrent té raó pel que fa al fons de la qüestió que planteja, sense perjudici que, amb arranament a les sentències en què es basa la seva sol·licitud de reemborsament del cost de les garanties bancàries aportades per a suspendre l'execució dels deutes tributaris qüestionats en els contenciosos que aquestes han resolt, que s'haurà de practicar una nova liquidació seguint els criteris que s'hi estableixen, el cert és que en aquestes sentències s'anul·len íntegrament les liquidacions impugnades. Per la qual cosa concorreria el supòsit que contempla l'art. 12.1 de la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties dels contribuents, aplicable al present cas per raons temporals.

Segon.- Això no comporta, no obstant això, que sigui procedent l'estimació d'aquest recurs, atesa l'extemporaneïtat de les peticions determinants de les resolucions impugnades, conseqüència de la naturalesa jurídica de l'institut en virtut del qual sorgeix el dret al reemborsament. Naturalesa sobre la qual ja s'ha pronunciat aquest Consell en el seu informe de 8 de novembre de 2006, emès en l'expedient 39/6, els raonaments del qual és procedent reproduir atesa l'analogia dels fets contemplats en aquell informe i els que concorren en el present recurs.

Tercer.- Aleshores es deia el següent: "El reemborsament dels costos de la garantia no es pot qualificar com un dret a la devolució d'ingressos indeguts, atès que no foren ingressos efectuats a les arques del Tresor, sinó costos satisfets al banc atorgant de l'aval, i per això no se'ls pot aplicar el període de prescripció de quatre anys que introduí a aquests efectes l'article 24.d) de la citada Llei 1/1998. És significatiu respecte això que la Llei no parla de devolució, sinó de reemborsament de costos.

"Segons la nostra opinió, la naturalesa d'aquest reemborsament és una especialitat dins del concepte més general de la indemnització de danys i perjudicis, tenint en compte que, d'acord amb els principis que deriven del que estableix l'apartat 1 de l'article 141 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, s'entén que el subjecte passiu no ha de carregar amb les despeses de suspensió de l'executivitat de l'acte recorregut quan aquest ha estat declarat improcedent. En definitiva, l'executivitat de les liquidacions, no obstant els recursos deduïts, és un privilegi de la Hisenda Pública, i és lògic i just que es rescabalin les conseqüències de l'exercici d'aquest privilegi quan es demostrï l'error en la liquidació.

“L’especialitat del reemborsament dels costos meritats per raó de la garantia aportada per a suspendre l’execució de liquidacions tributàries té per finalitat simplificar les condicions d’exercici de la reclamació i afecta la seva causa, objecte, quantia, prova i procediment perquè es reconegui aquest dret, que és diferent del que recull la Llei 30/1992 citada. La relació entre els dos procediments, el de la Llei 1/1998 i el de la Llei 30/1992, i la unitat del principi material que els presideix està ratificada, no obstant això, pel que disposava l’últim apartat de l’article 1 del Reial decret 136/2000, de 20 de febrer, segons el tenor del qual, “el procediment previst en el present Reial decret s’ha de limitar al reemborsament dels costos anteriorment indicats, si bé, l’obligat tributari que ho estimi procedent pot instar, en relació a altres costos o conceptes diferents, el procediment de responsabilitat patrimonial previst en el títol X de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, quan es donin les circumstàncies previstes per a això”. Quasi literalment aquest precepte reproduïx el que l’ha substituït, que és l’últim paràgraf de l’article 72 del Reial decret 520/2005, de 13 de maig, pel qual es desenvolupa la nova Llei general tributària en matèria de revisió.

“Així doncs, hi ha una identitat conceptual i de principi entre el reemborsament de costos per la prestació de garanties per a suspendre l’execució de liquidacions tributàries i el d’indemnització de danys i perjudicis per funcionament anormal dels serveis públics, cosa que determina que les regles de l’exercici de l’acció, en la mesura en què no estiguin regulades específicament per la Llei 1/1998, són les contingudes a la Llei 30/1992. Precisament per això, i després d’argumentar que cap precepte de la Llei 1/1998 estableix un període específic de caducitat, la regla aplicable ha de derivar de la Llei 30/1992, que en l’article 142, en l’apartat 5, estableix: “En tot cas, el dret a reclamar prescriu al cap de l’any després de produir-se el fet o l’acte que motiví la indemnització o de manifestar-se el seu efecte lesiu”.

Quart.- En conseqüència de tot el que s’ha exposat, tal i com consta en els antecedents, les sentències es notificaren, respectivament, el 18 de desembre de 1997, 29 de juny de 1999 i 25 de febrer de 2000, i els corresponents escrits de sol·licitud de reemborsament es presentaren l’11 de novembre de 2003, quan aquest fet es produí havia transcorregut amb escreix, en tots els casos, el termini d’un any que per a exigir indemnització estableix l’art. 142.5 de la Llei 30/1992. En conseqüència, s’ha d’entendre que la reclamació es realitzà fora de termini, per la qual cosa no s’havia de reconèixer al recurrent cap dret de reemborsament dels costos de l’aval. Una altra cosa

seria que, tal com s'indicà a l'informe emès a l'expedient 39/6, i després d'efectuar-se aquest reconeixement, encara que parcial, l'Administració no pugui fer-se enrere en aquesta via de recurs per aplicació del que disposa l'incís final de l'art. 113.3 de la citada Llei 30/1992, que prohibeix la *reformatio in peius* en perjudici del recurrent. Cosa que significa que no es pot modificar la resolució recorreguda, però s'ha de desestimar el recurs en la seva pretensió addicional.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs i CONFIRMAR l'acte impugnat.